

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Jaroslavem Vávrou, v právní věci

žalobkyně: **A. N.**
zastoupena advokátkou Mgr. Terezou Smutnou
sídlem Bratranců Veverkových 396, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, IČ 00007064**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 12. 2019, č. j. OAM-182/ZA-06-ZA17-PD3-2010,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanovené advokátky Mgr. Terezy Smutné se určuje ve výši 22 808,50 Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou soudu dne 27. 1. 2020 se žalobkyně domáhala soudního přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“) zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona a azylu a tuto doplňkovou ochranu neprodloužil.
2. Soud pro úplnost dodává, že soudní řízení ve věci neprodloužení doplňkové ochrany je u zdejšího soudu vedeno i v případě manžela žalobkyně, když v jeho případě byla podána prakticky identická žaloba.
3. Žalobkyně v žalobě a zejména pak v jejím doplnění uvedla, že v České republice žije s rodinou od roku 2006. V roce 2013 jí byla udělena doplňková ochrana, která byla následně dvakrát prodloužena. Žádosti o další prodloužení doplňkové ochrany ze dne 26. 7. 2018 nebylo s ohledem na zlepšení bezpečnostní situace v Bělorusku vyhověno. Žalobkyně zpochybňuje, že by od roku 2012 došlo v Bělorusku k takovému zlepšení situace, díky němuž by se mohla navrátit do vlasti. Naopak je přesvědčena, že se stále jedná o nedemokratický stát, výrazně potlačující lidská práva. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal s oficiálními prohlášeními a rozhodnutími orgánů Evropské unie, Organizace spojených národů i České republiky. Odkázala přitom na usnesení Evropského parlamentu ze dne 19. 4. 2018 o Bělorusku, z něhož vyplývá, že Bělorusko je stále zemí, kde dochází k omezování lidských práv, zastrasování a zadržování osob, které nesouhlasí s politickým režimem. Na toto usnesení navázala i Rada Evropské unie v rozhodnutí ze dne 25. 2. 2019, z něhož plyne prodloužení omezujících opatření vůči Bělorusku, přijatých v roce 2012. Znepokojení nad situací v oblasti lidských práv v Bělorusku pak vyjadřuje i rezoluce Organizace spojených národů přijatá dne 12. 7. 2019. Žalobkyně je členkou církve Svědci Jehovovi. Svědci Jehovovi jsou v Bělorusku zavrhanou církví. Žalobkyně tak má důvodnou obavu z pronásledování v případě návratu do vlasti. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 39/2019-77 a rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017-33, podle nichž má odůvodněná obava z pronásledování prospektivní povahu. Rozhodujícím kritériem má být přiměřená pravděpodobnost. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí unáhlil, pokud učinil závěr o tom, že Svědci Jehovovi jsou v Bělorusku mimo nebezpečí. Žalovaný postupoval v rozporu se zásadou přiměřené pravděpodobnosti, neboť s ohledem na pronásledování Svědků Jehovových v jiných zemích (Rusko) existuje pravděpodobnost, že k tomuto může docházet i na území Běloruska. O tom svědčí i přiložené zahraniční články. Žalovaný však ve svém rozhodnutí vycházel pouze z malého množství dostupných informací. Navíc, podle NSS (rozsudek ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47) by měl žalovaný vycházet při rozhodování o doplňkové ochraně do jisté míry i z tvrzení žalobkyně.
4. Dále žalobkyně v žalobě namítala, že se žalovaný nikterak nezabýval otázkou možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně v případě neprodloužení doplňkové ochrany. V České republice žije s manželem od roku 2006. Žije zde také její dcera a tři vnučky, se kterými je v pravidelném kontaktu. V Bělorusku žádné příbuzné kromě své matky nemá. Odloučení od příbuzných by pro ni znamenalo nepřiměřený zásah do

rodinného života, přičemž s ohledem na nebezpečí v Bělorusku by již své příbuzné nemusela nikdy spatřit. V České republice si vytvořila pevné rodinné a sociální vazby. Závěrem pak s ohledem na uvedené žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s žalobou nesouhlasí, popírá její oprávněnost. Odkázal na správní spis a napadené rozhodnutí. Osvětlil, že již v minulém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně není ve své vlasti pronásledována azylově relevantním způsobem, nemohl však vyloučit riziko nebezpečí vážné újmy po přijetí restriktivní novely zákona z roku 2012, která zpřísnila dohled nad politickými aktivisty v Bělorusku. V řízení o udělení doplňkové ochrany se zabýval náboženským vyznáním žalobkyně i jejím politickým profilem. Při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany vycházel jak ze spisového materiálu k řízení ve věci mezinárodní ochrany, obsahu žádosti žalobkyně o prodloužení, protokolu o pohovoru k žádosti, tak i informací týkajících se bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Bělorusku, které shromáždil v průběhu správního řízení. Z podkladů shromážděných žalovaným jasně vyplývá, že v Bělorusku došlo k takovému zlepšení bezpečnostních poměrů, že žalobkyni s ohledem na její osobní situaci již nic nebrání v navracení se do své vlasti, aniž by tam byla vystavena nebezpečí vážné újmy. Žalovaný připomněl, že doplňková ochrana je mimořádným pobytovým statutem a neslouží k pouhé úpravě pobytu cizinců na území České republiky. Neprodloužení doplňkové ochrany nebrání žalobkyni v tom, aby si svůj další případný pobyt na území České republiky upravila v souladu s příslušnými právními předpisy, zejména zákonem o pobytu cizinců. Sama žalobkyně se podle žalovaného vyjádřila tak, že chce v České republice žádat o trvalý pobyt. Žalovaný závěrem označil námitky žalobkyně za účelové a spekulativní a navrhl zamítnutí žaloby.
6. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
7. Předně krajský soud konstatuje, že žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost či netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.). Výrok v dané věci o neprodloužení doplňkové ochrany odpovídá platné právní úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění). Žalobkyně v žalobě převážně opakuje, případně částečně rozvíjí, to, co již uvedla ve své žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a posléze během pohovoru k této žádosti dne 24. 4. 2019.
8. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*

9. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu „Osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.“
10. Předmětem nyní projednávaného případu je neprodloužení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Ze správního spisu plyne, že žalobkyni byla rozhodnutím ze dne 2. 10. 2013, č. j. OAM-182/ZA-06-ZA14-R2-2010 udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, neboť s ohledem na tehdejší bezpečnostní situaci v Bělorusku nebylo lze vyloučit, že by žalobkyně byla po návratu do vlasti vystavena přímému a bezprostřednímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Rozhodnutím ze dne 22. 8. 2014, č. j. OAM-182/ZA-06-ZA14-PD1-2010 byla žalobkyni doplňková ochrana prodloužena o dobu 24 měsíců. Opětovně prodloužena byla žalobkyni doplňková ochrana znovu rozhodnutím ze dne 16. 8. 2016, č. j. OAM-182/ZA-06-ZA14-PD2-2010 opět o dobu 24 měsíců. V obou rozhodnutích o prodloužení doplňkové ochrany odůvodnil žalovaný toto prodloužení tím, že z informací ohledně bezpečnostní situace nevyplynulo, že by v Bělorusku došlo k podstatné změně situace s ohledem na potíže žalobkyně.
11. Před vypršením posledního prodloužení doplňkové ochrany požádala žalobkyně dne 26. 7. 2018 o opětovné prodloužení (č. l. 327 správního spisu). V žádosti uvedla, že v České republice žije spolu s rodinou již od roku 2006. S manželem žijí v P., oba mají stálou práci, jsou integrováni, plně ovládají český jazyk. Po prodloužení doplňkové ochrany by chtěla s manželem požádat o trvalý pobyt. Situace v Bělorusku je podle jejího názoru neúnosná. Náboženství, které vyznává, bylo v Rusku zakázáno. Má obavy, že se tomu tak stane i v Bělorusku. Jak již uvedeno shora, žalovaný žádost žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany zamítl a udělenou doplňkovou ochranu neprodloužil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že stěžejním důvodem pro neprodloužení doplňkové ochrany byla ta skutečnost, že od udělení doplňkové ochrany žalobkyni v roce 2013 došlo v Bělorusku k podstatnému vývoji v zahraničně-politickém směřování země, kdy dochází k postupnému sbližování Běloruska se zeměmi Západu, což se pozitivně projevuje právě v oblasti dodržování lidských práv. Osoby s profilem žalobkyně již podle žalovaného ve své domovině nečelí žádnému příkoří.
12. Jak soud již shora uvedl, žalobní námitky jsou ve své podstatě opakováním, případně rozvinutím argumentace, kterou žalobkyně použila již během správního řízení.
13. Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí plně ztotožnil se závěry žalovaného. Soud je oproti žalobkyni toho názoru, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, zejména pak aktuální bezpečnostní situaci a problematiku svobody vyznání

v Bělorusku. Závěr žalovaného o podstatném zlepšení bezpečnostní situace a klasifikace žalobkyně jako osoby, které ze strany běloruských státních orgánů nehrozí žádné příkoří, je plně přezkoumatelný – vychází ze zpráv a informací o dodržování lidských práv a bezpečnostní situaci v Bělorusku, jejichž jednotlivé pasáže žalovaný citoval v napadeném rozhodnutí. Nemá praktický význam, aby krajský soud na tomto místě znovu obsáhle citoval tyto zprávy. Proto v tomto případě odkazuje především na s. 3-5 napadeného rozhodnutí.

14. Pokud jde o výtku žalobkyně k žalovanému v tom smyslu, že se žalovaný nijak nevypořádal s rozhodnutími a prohlášeními nadnárodních orgánů či České republiky k situaci v Bělorusku, pak lze uvést následující. Žalobkyní citované usnesení Evropského parlamentu ze dne 19. 4. 2018 o Bělorusku (2018/2661/RSP) není co do obsahu v žádném rozporu se zprávami o zemi původu, které citoval v napadeném rozhodnutí žalovaný. Stručně shrnuto, z citovaného usnesení vyplývá, že Bělorusko je stále problematickou zemí ve vztahu k dodržování lidských práv a svobod a demokratických zásad, přičemž negativní jsou zejména aktivity státních orgánů s cílem zastrašit popřípadě zadržet nezávislé a opoziční aktivisty. Rezoluce Organizace spojených národů ze dne 12. 7. 2019, jakož i rozhodnutí Rady Evropské unie ze dne 25. 2. 2019 o omezujících opatřeních reagují rovněž na určitá omezení týkající se uplatňování práv a svobod, například práva na sdružování a projevu. Obdobný závěr pak vyplývá i z citovaných zpráv v napadeném rozhodnutí. Rovněž z dopisu adresovaného nejvyšším českým ústavním činitelem ze dne 4. 7. 2020 Spolkem Bělorusů v České republice, jenž byl žalobkyní předložen při jednání soudu, neplyne, že situace v Bělorusku by měla být odlišná od popisu provedeného žalovaným, a to ve smyslu zásadních dopadů na postavení žalobkyně v případě jejího návratu do země původu.
15. Žalovaný při rozhodování vycházel z aktuálních informací a zpráv o zemi původu žalobkyně (č. l. 351 – 357 správního spisu). V roce 2013 byla žalobkyni udělena doplňková ochrana, neboť nebylo možno vyloučit případné vystavení žalobkyně přímému a bezprostřednímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b). Tehdy vycházel žalovaný rovněž ze zpráv a informací o zemi původu, přičemž v době rozhodování o udělení doplňkové ochrany (2013) vyjadřovaly tyto zprávy znepokojení nad zhoršenou bezpečnostní situací po prezidentských volbách v roce 2010 a rovněž obsahovaly i řadu zcela konkrétních situací, kdy státní orgány represivně zasahovaly proti opozičním politikům, lidskoprávním aktivistům včetně například zatýkání organizátorů internetového odporu proti prezidentovi Lukašenkovi. Z aktuálních zpráv a informací k zemi původu však podle soudu jednoznačně vyplývá podstatné zlepšení celkové bezpečnostní situace. Bělorusku se daří postupně nastolovat určitou rovnováhu mezi spoluprací s Ruskem a státy Západu. O tom svědčí například i pořádání schůze Organizace pro bezpečnost a spolupráci v červenci 2017 v Minsku. Situace v oblasti lidských práv doznala také podstatných změn od doby, kdy byla žalobkyni udělena doplňková ochrana. Zmínit lze například propuštění více než 30 demonstrantů – příslušníků údajně podvrátelného a militantního nacionalistického undergroundu (viz *Bělorusko: Informace Jamestown Foundation* ze dne 18. 1. 2018 – č. l. 273 správního spisu). Rovněž tak podle dokumentů obsažených ve správním spisu nebylo zaznamenáno znevýhodňování osob na základě informace o podané žádosti o mezinárodní ochranu v cizině.

16. Jakkoli nelze přes uvedené změny považovat Bělorusko za prototyp rozvinuté demokracie, není současně možné s odkazem na uvedené tvrdit, že by osobám, jako je žalobkyně, nyní hrozila při návratu do vlasti vážná újma. Zde lze odkázat na usnesení NSS ze dne 15. 5. 2020, č. j. 10 Azs 20/2020-41 bod 9, kde NSS uvedl, že „*ačkoliv je Bělorusko dle citovaných zpráv považováno za autoritářský stát a z hlediska dodržování lidských práv jde o problematickou zemi, neznamená to nutně, že kterýkoliv občan této země je vystaven tomuto negativnímu vlivu (ve vztahu k situaci v Bělorusku srov. např. usnesení ze dne 9. 1. 2020, čj. 7 Azs 168/2019-33, bod 14; či ze dne 29. 1. 2020, čj. 10 Azs 436/2019-28, bod 9).*“ Žalobkyně vyjadřuje v žalobě obavu z pronásledování v zemi svého původu s ohledem na to, že její manžel je údajně sledovanou osobou. Krajský soud má z úřední činnosti povědomí o tom, že manžel žalobkyně byl v minulosti trestán za majetkovou a násilnou trestnou činnost v Bělorusku (spis 36 Az 2/2020), není však a ani nikdy nebyl jakkoli politicky aktivní. Z informací a zpráv, ze kterých vycházel žalovaný, naopak plyne, že určité ústrky, nepříjemnosti či příkoří musí v Bělorusku snášet víceméně „jen“ protirežimní aktivisté, obhájci lidských práv či bývalí političtí vězni.
17. Žalobkyně netvrdí a ani z ničeho nevyplývá, že by byla jakkoli politicky angažována či se snažila aktivně vystupovat proti politickému režimu v Bělorusku. Žalobkyně v žalobě poukazuje na to, že v Bělorusku není dodržována nezávislost a nestrannost soudů, netvrdí však již, jak by tato skutečnost mohla konkrétně souviset s jeho osobou a obavou z vážné újmy. Co se týče určité negativní zkušenosti s tamním režimem, žalobkyně pouze bez jakékoli souvislosti a konkretizace poukázala na to, že její matku několikrát navštívili v místě jejího bydliště zástupci státních orgánů a zjišťovali, kde se žalobkyně se svoji rodinou nachází. Takovou námitku nelze ve světle uvedené bezpečnostní situace v Bělorusku přijmout jako důvodnou. Nelze přijmout ani námitku, že žalovaný nepřikládal téměř žádnou hodnotu výpovědi žalobkyně a jejím osobním zkušenostem. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný vzal v potaz všechny relevantní aspekty, tedy rodinnou situaci, trestní minulost manžela žalobkyně a náboženské vyznání. Shledal však, že žalobkyně je co do profilu nezájmovou osobou. Úvaha, že by byla žalobkyně po svém návratu do vlasti pronásledována pro určitou trestní minulost svého manžela, nevyznívá příliš věrohodně. Navíc jak uvedl žalovaný, žalobkyně nebyla před odjezdem z vlasti vystavena žádnému zájmu bezpečnostních složek. I tato okolnost podle soudu snižuje pravděpodobnost toho, že by po návratu do Běloruska měla být žalobkyně předmětem zájmu státních orgánů. Z výše uvedených zpráv a informací o bezpečnostní situaci v Bělorusku vyplývá i to, že neúspěšní žadatelé o azyl nejsou v Bělorusku znevýhodňováni, resp. takové jednání nebylo zaznamenáno.
18. Pokud jde o tvrzené pronásledování Svědků Jehovových v Bělorusku, pak se soud rovněž ztotožnil se závěry žalovaného. Již v původním rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany ze dne 2. 10. 2013 (č. l. 180 správního spisu) žalovaný uvedl, že za pouhé členství v uvedené náboženské organizaci a činnost v ní žádný postih nehrozí. Odkázal přitom na tam uvedenou informaci Ministerstva zahraničních věcí. Žalovaný v této souvislosti připomněl, že sama žalobkyně potvrdila, že v místě jejího bydliště v Bělorusku její souvěrci oficiálně působí. Žalovaný na podkladě shora uvedeného učinil v napadeném rozhodnutí (s. 5) závěr, že Svědkové Jehovovi nejsou sice v Bělorusku podporovanou náboženskou organizací, státní orgány však jejich činnost tolerují. Pokud čelí obtížím, pak se jedná o

problémy s registracemi jejich lokálních skupin. Nic však nenasvědčuje tomu, že by řadoví členové, jako je žalobkyně, praktikující svou víru byli jakýmkoli způsobem pronásledováni či jim s ohledem na jejich víru hrozila vážná újma. Ani z přiložených internetových článků nikterak nevyplývá hrozba pronásledování či postihu takovýchto osob po návratu do vlasti. Navíc oba články jsou již staršího data (2002, 2013).

19. Krajský soud tedy, jak naznačeno shora, musí odmítnout námitku žalobkyně stran bezpečnostní situace v Bělorusku. Závěr žalovaného o zlepšení situace v Bělorusku je dostatečně podložený příslušnými zprávami. Od roku 2013 došlo v zemi původu žalobkyně ke zlepšení bezpečnostní situace. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 15. 5. 2020, č. j. 10 Azs 20/2020-41 bod 9 „*Oproti situaci z roku 2010 již v Bělorusku nedochází k brutálním zásahům proti občanské společnosti.*“ Tím spíše pak nelze přisvědčit námitce žalobkyně o tom, že je předmětem zájmu státních orgánů jen jako manželka osoby s trestní minulostí, případně ve vztahu k jejímu, státem nepodporovanému, nicméně tolerovanému, náboženskému vyznání.
20. Krajský soud si je vědom rozsudku NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 Azs 21/2011-57, podle něhož „*odejmutí doplňkové ochrany je možné jen a pouze tehdy, došlo-li ke kvalifikované změně, resp. úplnému zániku, těch okolností, které vedly k udělení doplňkové ochrany.*“ Soud pak ani není v tomto řízení povolán k opětovnému přezkoumávání skutkových a právních otázek, jež byly posouzeny v rozhodnutí o neudělení azylu a udělení doplňkové ochrany, neboť jak uvedeno v citovaném rozsudku NSS „*Za situace, kdy jsou otázky „původní“ existence důvodů k poskytnutí doplňkové ochrany pravomocně vyřešeny se závěrem, že stěžovateli je poskytnuta, nepřipadá při posuzování rozhodnutí o jejím prodloužení či odejmutí v úvahu provést jakousi revizi těchto důvodů. To by bylo možno pouze odstraněním či změnou příslušného původního rozhodnutí, ne však náhradou původních důvodů důvody jinými v rozhodnutí o prodloužení či odejmutí doplňkové ochrany.*“ V nyní projednávané věci musí soud s ohledem na skutková zjištění konstatovat, že v zemi původu žalobkyně došlo od doby rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany k podstatné změně okolností v aspektech, které vedly k jejímu udělení.
21. Konečně soud nepřijal ani námitku žalobkyně stran zásahu do rodinného a soukromého života. Zde je nutné uvést, že zákon o azylu neslouží primárně pro legalizaci pobytu na území České republiky, ale k poskytnutí ochrany prostřednictvím institutů azylového zákona těm osobám, které jsou v zemi původu vystaveny pronásledování, či z něj mají odůvodněný strach. Žalobkyni vážná újma či pronásledování nehrozí, jak uvedeno shora. K povaze doplňkové ochrany jako specifického pobytového titulu se několikrát vyjádřil i NSS. Například v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 NSS uvedl, že „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.*“ Jiným zákonem ve smyslu citovaného rozsudku je pak zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Ostatně sama žalobkyně při pohovoru dne 24.

4. 2019 uvedla, že se chystá legalizovat si pobyt v České republice na základě citovaného zákona (s. 348 správního spisu).
22. K žalobkyní odkazovanému rozsudku NSS ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, podle něž je povinností státu zvážit okolnosti konkrétní věci a posoudit, zda nutnost vycestování z území České republiky není nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života, je třeba uvést, že skutkové okolnosti citovaného rozsudku NSS byly podstatně odlišné od projednávaného případu. V citovaném rozsudku se jednalo o žalobkyni – matku, která celodenně pečovala o svého méně než tříletého syna, přičemž ani její finanční situace nebyla nikterak dobrá. NSS v odůvodnění uvedl, že případným vycestováním „by tak mohl být výrazně dotčen i zájem na řádné péči a na zdravém vývoji nezletilého syna, v současné době méně než tříletého. (...) Pokud by naopak stěžovatelka byla nucena vycestovat z České republiky bez syna a manžela, nelze vyloučit ani to, že by zde syn mohl být ponechán po delší dobu bez péče matky, v čemž by mohl být spatřován nepřiměřený zásah do práva na rodinný život jak stěžovatelky, tak jejího syna.“ Šlo tedy vzhledem k okolnostem o poměrně specifický případ. Ze správního spisu projednávaného případu však neplyne, že by zde byly takové obdobné okolnosti, při kterých by nucené vycestování žalobkyně bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života. Zákon o azylu v otázce ochrany rodiny a tedy i rodinného života nepřináší za běžné situace ochranu širší rodiny, tedy vztahů mezi rodiči a dospělými dětmi, popřípadě jejich potomky (viz § 13, popř. § 14b zákona o azylu). Žalobkyně prokázala osobními doklady a rodným listem potomků své dcery širší rodinné vazby, tyto však nebyly v řízení sporné a především rozhodné. Rovněž tak není pro posuzovanou věc zásadně rozhodné to, že žalobkyně je v České republice dlouhodobě zaměstnána, neboť uvedené spíše směřuje k možnosti získání pobytového oprávnění v České republice dle zákona o pobytu cizinců.
23. Soud tak má za to, že žalovaný podrobně a náležitě popsal důvody, jež ho vedly k neprodloužení doplňkové ochrany. Z tohoto pohledu nelze napadenému rozhodnutí nic vytknout. Soud se tedy s věcně správnými a zákonnými závěry žalovaného ztotožňuje a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.
25. Dále bylo rozhodnuto o přiznání odměny ustanovené právní zástupkyní žalobkyně (výrok IV.) Ustanovená právní zástupkyně provedla v řízení před krajským soudem pět a půl úkonu právních služeb (příprava a převzetí právního zastoupení, 2x porada s klientem, doplnění žaloby, účast při jednání soudu dne 14. 7. 2020, účast při vyhlášení rozsudku dne 15. 7. 2020 – 0,5 úkonu), přičemž sazba za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč, za pět a půl úkonu právní služby činí odměna 18 850 Kč. Ustanovená zástupkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se částka zvyšuje o příslušnou sazbu této daně, celkem tedy o 3 958,50 Kč. Odměna za zastupování tak činí celkem 22 808,50 Kč. Tato částka bude ustanovené zástupkyni vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 15. července 2020

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v.r.
soudce